

Fővárosi Bíróság

7.K.32029/2005/3.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság a Magyar Posta Rt. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen verseny ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében meghozta az alábbi

Í t é l e t e t

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy az Illetékhivatal külön felhívására - az ott megjelölt időben és módon - fizessen meg 16.500 (tizenhatezer ötszáz) forint le nem rótt kereseti illetéket.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 20.000 (húszezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye a Fővárosi Ítéltáblához, melyet jelen bíróságnál lehet 3 példányban benyújtani.

I N D O K O L Á S

A Magyar Posta Rt. (továbbiakban felperes) a levélpostai szolgáltatások piacán kijelölt egyetemes szolgáltató, amely kizárólagosan nyújtja az egyetemes postai szolgáltatásokat (postai levél- és csomagszolgáltatások alapszintje), valamint másokkal versenyezve az egyetemes szolgáltatások körén kívüli postai szolgáltatásokat (jellemzően értéknövelt szolgáltatások: speciális postai, expressz, futárszolgálat) is nyújt, hírlapterjesztés és egyéb pénzügyi tevékenység végzése mellett. 2003-ban a felperes nettó árbevétele 139 milliárd forint, mérleg szerinti eredménye pedig 3,02 milliárd forint volt.

A felperes 2004: március 16. napján változtatta meg a szolgáltatási struktúráját, és ennek elemeként bevezette az elsőbbségi levél szolgáltatást, melyről többféle módon tájékoztatta a fogyasztókat.

1.) 2004. március 8-a után 3 millió példányban szórólapokat helyeztek el postaládákba és mintegy 2 milliót postahelyeken az egész országban. Az „Első az egyenlő között” elnevezésű és „Használja ki az elsőbbséget!” jellegű nyereményjátékhoz kapcsolódóan a szórólapok – többek között – az alábbi három állítást is tartalmazták: „Ha azt szeretné, hogy levele már a következő munkanapon célba érjen, adja fel elsőbbségi levélként”, továbbá „elsőbbségi jelzéssel küldeményét kiemelten kezeljük, a továbbítás minden szakaszában”, és „Az expressz szolgáltatást kiváló korszerűbb, kedvezőbb áru elsőbbségi levél az Ön igényeit szolgálja”.

2.) Újsághirdetéseken, 2004. március 3-25 között a Nők Lapjában, Metro újságban, és a Színes RTV újságban ugyanezen állítások fogalmazódtak meg a fenti nyereményjátékra való buzdítás során.

3.) A felperes levelet (DM levelek) juttatott el üzleti ügyfeleinek, melyben az elsőbbségi levél szolgáltatásai tekintetében már pontosabban megjelölte, hogy a másnapi kézbesítés vállalt statisztikai garancia mellett értendő.

4.) A postákon elhelyezett plakátokon szintén az volt olvasható, hogy "ha azt szeretné, hogy levele minél előbb célba érjen, adja fel elsőbbségi levélként".

5.) Egyéb plakátok (matricák), mintegy 700 darab a postai járműveken, amely azonban fenti három állítást nem tartalmazta.

6.) A minden postahelyen kifüggesztett postai hirdetmények, arról tájékoztattak, hogy az expressz szolgáltatás (400 Ft + alapdíj) még 2004. április 30-ig vehető igénybe, míg „időgaranciás” szolgáltatásként jelölte meg az EMS postafutár; EMS belföldi és nemzetközi gyorsposta szolgáltatást, az elsőbbségi levél kézbesítésének határidejéről azonban nem adott hírt.

7.) A világhálón megjelent tájékoztatás szerint a postai kezelés minden egyes szakaszában garantáltan elsőbbségi kezelésben részesül az elsőbbségi levél, egyben utalt a statisztikai garanciára, melynek részletes adatai is elérhetőek voltak.

8.) Az ügyfélszolgálati irodák egyedi tájékoztatásaiból megtudható volt, hogy az elsőbbségi levelek 85%-át a következő munkanapon, 97%-át három munkanapon belül kézbesítik, valamint az is; hogy a kézbesítés időpontjára teljes garanciát az EMS gyorsposta szolgáltatás nyújt.

A felperes marketingterve a fenti kampánnyal az volt, hogy az elsőbbségi levél kezdeti 2%-osra kalkulált arányát 30%-ra növeljék a levélfeladások elsőbbségi szolgáltatáscsoportba való terelése révén. Ezzel egyidejűleg 2004 április végétől az expressz levél szolgáltatást megszüntették, melynek lényege a levél soron kívüli kézbesítése volt. Az elsőbbségi levélszolgáltatás esetén a Posta levélüzletág vezetőjének 1/2004 LÜ intézkedésének megfelelően a többletszolgáltatás abban öltött testet, a kézbesítést közvetlenül megelőző kiosztásig elsőbbséget élvezett a többi levéllel szemben, a kézbesítés azonban a többi nem elsőbbségi küldeménnyel együtt történt. Az elsőbbségi küldeményekkel szemben a közönséges küldemények a kézbesítő hivatalból - forgalom függvényében- nem feltétlenül a küldemény hivatalba érkezését követő napon jutottak el a címzetthez. 2004 augusztusáig 142 fogyasztói panasz érkezett az elsőbbségi levéllel kapcsolatban. Az elsőbbségi levelek kézbesítéséből 2004 március és júniusa között több százmilliós bevétele volt.

Az alperesi versenyhatóság a felperessel szemben eljárást indított abban a vonatkozásban, hogy a fenti reklámkampány a fogyasztókat megtéveszthette-e, majd az eljárása eredményeként a Vj-148/2004/20-as számú 2005. március 3. napján kelt és 2005. április 27. napján felperes részére kézbesített határozatában megállapította, hogy a felperes az elsőbbségi levél 2004. márciusában történt bevezetését a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására alkalmas magatartással valósította meg. Az alperes erre tekintettel 5 millió forint bírságot szabott ki.

A határozat indokolása a fenti tényálláson túl rögzítette, hogy a jogszabály által előírt minőségi követelményeket az elsőbbségi levél tekintetében a felperes - ugyan javuló tendenciát mutatva - de még 2004 novemberében sem tudta teljesíteni (D+1 nap 85%, D+3 nap 97% kézbesítési arány), mely minőségi követelmény egyébként korábbi jogszabályok által a közönséges küldemények tekintetében volt követelmény, amelyet azonban felperes teljesíteni egyáltalán nem tudott, ezért a jogszabályban rögzített minőségi követelmények enyhültek. A határozat a Tpv. 8. § (1) bekezdés és 2.) bekezdés a.) pontjának - figyelemmel a Tpv. 9.§-ára -megsértését állapította meg a szórólapok. újsághirdetések, DM levelek és interneten közzétett tájékoztatás tekintetében. A határozat szerint a szórólapokon és újsághirdetéseken adott tájékoztatás esetében a fogyasztók azt hitték, hogy az elsőbbségi levél garantáltan másnap kézbesítésre kerül, míg a szórólapok; újsághirdetések, DM levelek és internetes tájékoztatás alapján azt gondolhatták, hogy az expressz szolgáltatásnál korszerűbb szolgáltatás a továbbítás minden szakaszában elsőbbséget biztosít. A felperes valótlannal állította, hogy a továbbítás minden szakaszában kiemelten kezelik az elsőbbségi leveleket, mert a kézbesítés a közönséges levelekkel együtt történik, továbbá az is valótlann

állítás volt (a szórólapok és újsághirdetések esetében), hogy az elsőbbségi -levelek feltétel nélkül kézbesítésre kerülnek másnap. Mivel az elsőbbségi levél postai szolgáltatás esetében a szolgáltatás lényeges tulajdonsága a gyorsaság, így ezen valótlan állítások alkalmasak voltak a fogyasztók tisztességtelen befolyásolására.

A határozat nem tartotta jogsértőnek a matricákon és postai hirdetményeken közreadott tájékoztatásokat.

A bírság összegének megállapítása során mérlegelte; hogy a felperes két közvetlenül érintett piaci szegmensen is monopol helyzetben van, amely miatt felelőssége fokozott, a potenciális versenyt nehezítette el a felperes magatartása, továbbá a jogsértő magatartás időtartamából és a szórólapos tájékoztatás jellegéből adódóan elhúzódó jellegű jogsértés történt, amely a fogyasztók széles körét érintette.

A felperes tárgyaláson pontosított keresetében elsődlegesen kérte a határozat megváltoztatását akként, hogy jogsértés nem történt és ezért a bíróság a bírságot mellőzze, másodlagosan pedig kérte, hogy amennyiben részben a jogsértés megállna, akkor a bírságot a bíróság mellőzze, harmadlagosan pedig helyezze hatályon kívül a határozatot és kötelezze alperest új eljárásra azon alapon, hogy az alperes a tényállást nem kellően tisztázta (bizonyította), ekként a tévesen megállapított tényállásból téves következtetést vont le. Perköltség igénye volt.

Keresete indokolásaként az alábbiakat adta elő az egyes állításokkal kapcsolatban.

- 1.) Megítélése szerint a "Ha azt szeretné, hogy levele már a következő munkanapon célba érjen, adja fel elsőbbségi levélként", még ha néhány fogyasztó számára valóban félreérthető is volt, azonban valamennyi fogyasztó számára nyilvánvaló volt, hogy az elsőbbségi küldemény és időgarantált szolgáltatások között árban jelentős, mintegy 25-szörös különbség van, ezért nem hihették azt, hogy időgarantált szolgáltatásról van szó. Emellett a reklámozással egyidejűleg valamennyi postai szolgáltatóhelyen közzétételre került az Üzletszabályzat módosítása, melyből egyértelmű lehetett mindenki számára, hogy egy statisztikai átlag alapján kézbesítendő nem időgarantált levélpostai küldeményről van szó. Emellett az elsőbbségi levél szolgáltatást 31 %-ban ún. nagyfogyasztók veszik igénybe, akik a DM levelekben részletes és félreérthetetlen tájékoztatást kaptak. Mindezért még ha ez az állítás félreérthető is volt a Tpv.78.§ (2) bekezdésében meghatározott mérlegelési szempontok alapján indokolatlan volt a bírság kiszabása.

- 2.) A felperes álláspontja szerint az "elsőbbségi küldeménnyel küldeményét kiemelten kezeljük a továbbítás minden szakaszában" állítás - a határozat megállapításával szemben - valós. Az alperes félreértette az 1/2004 LÜ intézkedés szövegét, mivel annak kiosztást és kézbesítést szabályozó 6. pontja a kiosztásban elsőbbséget biztosít, mely munkafolyamat a kézbesítés részének tekinthető és annak egyenes következménye, hogy a kiosztás napján meg kell kísérelni a kézbesítést, szemben a közönséges levelekkel, amelyek a forgalom függvényében kerülnek kézbesítésre. Senki nem gondolhatta - a fogyasztók közül sem -, hogy 90 Ft-os díjú küldeményre a posta külön önálló kézbesítő hálózatot szervez.
- 3.) A felperes az "Az expressz szolgáltatást kiváltó korszerűbb, kedvezőbb áru elsőbbségi levél az Ön igényeit szolgálja" állítás tekintetében előadta, hogy az eljárás során ezen mondat értelmezése többször felmerült, azonban a határozat döntést tartalmazó VIII. Fejezetéből nem derül ki, hogy ez a mondat miként került értékelésre. Ez a mondat is azonban valós, mert az expressz szolgáltatásnál csak a kézbesítés történik külön, továbbá a díja négyszeres volt. Az "expressz szolgáltatást kiváltó" kifejezés mindössze arra utalt, hogy az elsőbbségi levél bevezetésével egyidejűleg a posta az expressz szolgáltatás megszüntetését tervezte.

Sérelmezte továbbá felperes, hogy nem derül ki a határozatból és különösen annak VIII fejezetéből, hogy mely érintett piac és potenciális verseny milyen mértékű befolyásolására volt alkalmas a felperesi magatartás. E körben előadta, hogy -az egyetemes szolgáltatásokon kívüli szolgáltatások tekintetében, ahol a piaci verseny egyáltalán szóba jöhet, befolyásolásra nem kerülhetett sor, hiszen a garantált idejű szolgáltatások mindig könyvelt küldeményt feltételeznek.

A felperes a bírósági tárgyaláson kereseti érvelését azzal egészítette ki, hogy a Postáról szóló 2003. évi CI. törvény 3.§ 32.) pontjában foglalt definícióból következik, hogy a kézbesítésnek a része a kiosztás, ha pedig ez így van, akkor a kiosztás során biztosított elkülönített kezelés egyben a kézbesítési szakaszban történő elsőbbségi (elkülönített) kezelést is megvalósítja. Ezen túlmenően a külön kezelés magában a szűkebb értelemben vett kézbesítés során is megtörténik, mert pl. külön gumizva kerül bele a postás táskájába az elsőbbségi levelek. Mindez a 2/2004 IHM rendelet 3. § c.) pontjából is levezethető, amely az elsőbbségi levelet definiálja.

Felperesi megítélés szerint, ha az elkülönített kezelést, vagy a kiosztás során történő külön kezelést, vagy akár az expresszhez képest korszerűbb technológiai megvalósulást alperes vitatja, akkor ezt neki kell bizonyítania, tényekkel megalapoznia.

Az alperes ellenkérelmében kérte felperes keresetének elutasítását és perköltségben történő marasztalását. Előadta, hogy nem vitatja a kiosztás során történő elsőbbségi kezelést, azonban technológiailag létezik az ezt követő kézbesítés során alkalmazható elsőbbségi kezelés, melyet korábban az expressz küldeményeknél alkalmaztak, ezt a tényt pedig megalapozza különösen a 6. sorszámú irat (NHH tájékoztatása) 5. oldal 3. bekezdése, valamint a 18-as sorszámú közigazgatási irat 4 oldalán magának a felperes jogi osztályvezetőjének egyértelmű nyilatkozata. Az üzletágvezető utasításával mindezt egybevetve az alperes kellően bizonyította az általa megállapított tényállás helytállóságát, ezért határozata jogszerű.

A bíróság a fenti tényállás alapján megállapította, hogy a felperes keresete alaptalan.

A Tpv. 8. § (1) bek. első mondata szerint tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni. Ugyanezen cikkely 2. bek. a.) pontja értelmében a fogyasztók megtévesztésének minősül különösen ha az áru ára, lényeges tulajdonsága - így különösen összetétele, használata, az egészségre és a környezetre gyakorolt hatása, valamint kezelése, továbbá az áru eredete, származási helye, beszerzési forrása vagy módja tekintetében valótlan tényt vagy valós tényt megtévesztésre alkalmas módon állítanak, az árut megtévesztésre alkalmas árujelzővel látják el, vagy az áru lényeges tulajdonságairól bármilyen más, megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adnak.

A Tpv. 9. §-a szerint a használt kifejezés a mindennapi életben, illetve a szakmában általánosan elfogadott jelentése az irányadó annak megállapításánál, hogy a tájékoztatás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas-e.

A bíróság lényegében az alperes határozatában foglalt tényállást állapította meg, a bíróság megítélése szerint az kellően megalapozott bizonyítékokon alapult. A felperes alperes határozatának tényállításai tekintetében vitatta, hogy a kézbesítés során ne történt volna meg az elsőbbségi (elkülönített) kezelés - álláspontja szerint az üzletágvezető intézkedésének félreértelmezésén alapult alperes megállapítása- továbbá vitatta azt is, hogy az expressz szolgáltatáshoz képest ne lenne korszerűbb és olcsóbb az elsőbbségi küldemény szolgáltatás.

A bíróság az alperes által tárgyaláson meghivatkozott felperesi társaság jogi osztályvezetője (Dr. Horváth László) nyilatkozata alapján (18-as közigazgatási irat 4. oldal) megállapította, hogy az alperes ezen nyilatkozat és az 1/2004 LÜ intézkedés szövege alapján - figyelemmel a Nemzeti Hírközlési Hatóság tájékoztatására is - azok egyenkénti és összességében való mérlegelésével aggálymentesen állapíthatta meg azt, hogy a kézbesítés során létezik olyan

technológiai megoldás, amely kifejezetten a szűkebb értelemben vett (tehát a kiosztástól elkülöníthető) kézbesítés során az expressz levelek kézbesítése az elsőbbségi küldemények kezeléséhez képest gyorsabban és elkülönítetten történt, tehát a külön kezelés a munkafolyamat ezen fázisában - szemben az expressz levelekkel - nem valósult meg. Ez konkrétan azt jelentette, hogy a vidéki kispostákon, ahol volt erre személyzet ott külön személyzet, ahol erre ilyen nem volt ott a postai alkalmazott minden más küldeményt megelőzően azokat soron kívül vitte ki, pl. A táviratokkal együtt (de nem a közönséges levelekkel). A 6-os sorszámú irat 5. oldal 3. pontjában található (Nemzeti Hírközlési Hatóság tájékoztatás) állítást, mely szerint az expressz küldemények esetén nem a kiosztás során önmagában, hanem a konkrét kézbesítés tekintetében is soron kívüliség érvényesült, a felperes elfogadta, azt végső soron nem vitatta (3. jkv.3. Old. 4. bek 1. mondata). A bíróság ezért ezt a tényállítást a Pp. 163.§ (2) bekezdése alapján valónak fogadta el, a felperes a Pp.164. § (1) bekezdése ellenére annak ellenkezőjét nem bizonyította. Mindebből következik, hogy megalapozatlan volt felperes azon - harmadlagos kereseti indokolása és kérelme- amely szerint az alperes ne bizonyította volna a határozat tényállásának alapjául szolgáló tényeket, az alperes a tényállást tisztázta és abból helyes következtetéseket vont le az alábbiakra figyelemmel:

Nem lehet vitás, hogy a fent idézett Tpv. 8. § (2) bekezdés a) pontja szerinti lényeges tulajdonságát képezi az elsőbbségi levélnek, hogy a továbbítása milyen gyorsan történik. A Tpv. 9. §-a szerint a használt kifejezés a mindennapi életben, illetve a szakmában általánosan elfogadott jelentése az irányadó annak megállapításánál, hogy a tájékoztatás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas-e. Ebből következik, hogy az alperesnek a jogsértés megállapításakor nem azt kellett megvizsgálnia, hogy a Posta törvény 3.§ 32. pontja szerint a kiosztás is a kézbesítés fogalmának része-e, avagy a 2/2004 IHM rendelet 3.§ c.) pontja milyen minőségi kritériumokat ír elő. Az alperes azt vizsgálta - ahogy a bíróság is - függetlenül -, hogy attól, hogy a jogszabályi minőségi követelményeknek egyébként a szolgáltatás megfelelt-e, a felperes reklámállításából a fogyasztók a szavak általában elfogadott jelentése alapján téves következtetést vonhattak-e le az áru lényeges tulajdonságára (Tpv.9.§). Mivel az expressz levelekre történő utalásból alappal volt levonható a fogyasztók számára az a következtetés, hogy az expressz levél minden minőségi követelményén (tehát a szűk értelemben vett kézbesítés gyorsabb voltán túl) egyéb előnyöket is nyújt az elsőbbségi küldemény szolgáltatás, ezért a felperesi reklámkommunikáció azon állítása, hogy az "elsőbbségi jelzéssel küldeményét kiemelten kezeljük, a továbbítás minden

szakaszában" - az expressz szolgáltatással való összehasonlítás körében tett állítások tükrében- megtévesztő volt, hiszen a fogyasztó elsősorban úgy érthette, hogy az expressz leveleket jellemző soron kívüli szűk értelemben vett kézbesítés is megvalósul, noha az nem igaz.

Ugyanakkor a bíróság nem kérdőjelezi meg azon felperesi állítást, hogy a postatörvény és más vonatkozó jogszabályokban előírt követelmények teljesültek, a jogi értelemben vett tágabb értelmű továbbítás részeként a kézbesítési szakasz (beleértve a kiosztást) körében is kiemelten történt a kézbesítés az elsőbbségi küldemények körében. Erre azonban alappal akkor tudott volna hivatkozni felperes, ha az expressz levélre történő kommunikációjával nem sugallja azt a fogyasztók számára, hogy nem a jogszabályi hanem az expressz levelek kézbesítésére vonatkozó szabályokhoz képest kell értelmezni azt, hogy az elsőbbségi levelek a továbbítás minden szakaszában kiemelten kerülnek kezelésre. Összefoglalva: az alperes jogszerűen állapította meg a szöveggörnyezetre figyelemmel, hogy a szórólapok és újsághirdetések esetében és mindenhol ahol a két állítás együttesen eljuthatott a fogyasztóhoz, ott az alapállítás (továbbítás minden szakaszában kiemelt kezelés) a Tpv. 8 § (2) bekezdés a.) pontjába ütközött.

Az a kérdés azonban, hogy ez a befolyásolás milyen mértékű volt, hogy az expressz levelek sajátos tulajdonsága mennyire tudatosult a fogyasztókban, nem a jogsértés ténye, hanem a bíróság kiszabás körében (vagy annak mellőzése) körében értékelhető, melyet a bíróság ekként a felperes másodlagos kereseti kérelme körében értékelt.

Ami a "Ha azt szeretné, hogy a levele már a következő munkanapon célba érjen, adja fel elsőbbségi levélként" állítást illeti, minden statisztikai átlagra való utalást nélkül, szintén helyesen minősítette alperes azt jogsértőnek azon fogyasztók tekintetében akik DM levelet nem kaptak. A bíróság egyrészt utal arra, hogy felperes mind keresetében, mind a tárgyaláson lényegében elismerte, hogy az egyes fogyasztókat megtéveszthetett. A bíróság álláspontja szerint az Üzletszabályzatban, vagy ügyfélszolgálaton történő teljes körű információ adása a megtévesztés kiküszöbölésére nem volt alkalmas, mivel a szórólapok és újsághirdetések egyértelmű és minden bizonytalanságot kizáró fenti közlése a fogyasztókban alappal alakíthatta ki azt a meggyőződést és bizalmat, hogy minden további információ beszerzése e körben szükségtelen (ekként az ügyfélszolgálatnál történő rákérdezés, "hitetlenkedés", avagy az Üzletszabályzat ilyen célú megismerése, a rekláminformáció kontrollálása szükségtelen). Ehhez képest ugyanakkor a DM levelek elküldése a nagy fogyasztók körében mindenképp korrigálta a

reklámállítást, mivel a szolgáltatást rendszeresen (sokszor és nagy mennyiségben) igénybe vevők körében sokkal inkább elvárható a teljes körű tájékozódás, másrészt a felperes közvetlenül külön felhívta a nagyfogyasztók figyelmét arra körülményre, hogy a másnapi megérkezés -statisztikai átlagként - értendő. Mindezért a bíróság elfogadta azt a felperesi érvelést, hogy ezen fogyasztók tekintetében nem valósult meg a jogsértés, mindez azonban nem a jogsértés megvalósulása, hanem annak mértéke, tehát a bírság kiszabás körében értékelhető szempont. A bíróság ugyanezért nem osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy az időgarantált szolgáltatásokkal - azok jóval magasabb ára miatt -az elsőbbségi küldemény szolgáltatás nem volt összetéveszthető, mert ugyan ez a körülmény valóban csökkentette a tényleges megtévesztés bekövetkezésének valószínűségét, azonban annak kiváltására potenciálisan mindenképp alkalmas volt, és annak tényleges hatása sem vitatható, amennyiben a reklámállítás célja felperesi marketing terv szerint is a 2%-os forgalom 30%-körüli növelése a közönséges küldeményekhez képest. Mindezért ez a tény is a bírság kiszabás - a megtévesztés piacra és fogyasztókra gyakorolt hatása- körében lehet értékelhető szempont.

Mindebből következik, hogy az alperes jogszerűen állapította meg határozatában, hogy a két fent elemezett állítás a Tpt. 8 § (2) bekezdés a.) pontjába ütközött, még akkor is ha azok megtévesztő jellege különböző súllyal eset latba.

Mindezek alapján a bíróság felperes elsődleges és harmadlagos keresetét, mint alaptalant elutasította.

Ami a felperes másodlagos kérelmét illeti a bíróság megállapította, hogy az alperes részletesen és megfelelően mérlegelte a bírság kiszabásának szempontjait, és ennek megfelelő összegben határozta meg annak mértékét, a mérlegelés szempontjait feltárta, a határozat indokolásából pedig annak okszerűsége kitűnik. Nem vitás, hogy a továbbítás minden szakaszában történő kiemelt kezelés tekintetében tett állítással megvalósított jogsértés- figyelemmel a felperes által előadott érvekre - csekély súlyú, amely önmagában nem feltétlenül indokolja a bírság kiszabását, továbbá a másnapi kézbesítésre vonatkozó nyilvánvalóan jogsértő állítás súlyát is a felperes által felvetett szempontok mérséklék. Való igaz az is, hogy a tényleges verseny befolyásolására csak igen csekély mértékben kerülhetett sor, mert az csak az időgarantált szolgáltatások tekintetében értelmezhető. Ugyanakkor - szemben felperesi érveléssel – a potenciális verseny a nem fenntartott egyetemes szolgáltatások tekintetében annyiban sérülhetett, hogy ezen piacra való belépés korlátait erősítheti egy olyan értéknövelt szolgáltatás {elsőbbségi küldemény szolgáltatás), amelynek lényeges tulajdonságairól a fogyasztók nem valós képet alakítanak ki. Mindez különös súllyal

esik látba akkor, ha - ahogy alperes is rögzítette - a szomszédos piacokon eleve monopol pozíciókkal bír felperes, ekként a piacra lépési korlát elve nagy (felperes felelőssége tehát fokozott), így minden további potenciális versenyt nehezítő lépés a bírság kiszabás körében értékelhető körülmény. A felperesi jogsértést enyhítő körülmények - melyek a bírósági eljárásban feltárássra kerültek- figyelembevételének lehetőségét erőteljesen csökkentik, hogy igen intenzív kampányról volt szó, az valóban a fogyasztók széles körét érintette (3 millió+ 2 millió szórólap, nagy példányszámú újságok stb.), és a szórólapos tájékoztatás valóban hosszú távú befolyásolásra alkalmas. Ezen alperesi helyes mérlegelés alapján került sor a bírság kiszabására, mely figyelemmel a valós és helyesen figyelembe vett mérlegelési szempontokra és azok okszerűségére nem volt jogsértő, a bíróság pedig jogszabálysértés hiányában nem mérlegelhette felül annak összegét. Hozzátehető azonban, hogy a bírság okszerűsége, még a felperes által felvetett egyéb mérlegelhető körülmények értékelése esetén sem vitatható, mivel az a felperes árbevételéhez képest- amely zsinórmérték a Tpv. 78. § (1) bekezdése alapján irányadó - mindössze figyelmeztető jellegűnek tekinthető, tehát összességében a jogsértést alperes is enyhének tekintette.

Mindezek alapján a bíróság a felperes keresetét teljes egészében a Pp. 339. § (1) bek. alapján elutasította.

A bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986 (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2), valamint az illeték mértékéről az Itv. 43. § (3) bekezdés alapján, a perköltség mértékéről 32/2003 IM rendelet 3. § (3) bek. alapján rendelkezett.

Budapest, 2006. év január hó 11. napján

Jogerős: 2006. február 18-án.